

Dragi bralec, draga bralka!

Prišlo je, kar naenkrat. Kot strela z jasnega. V le nekaj dneh so si vsi televizijski programi začeli deliti isto zgodbo, časopisne hiše so sveže natisnjene strani začele polniti s kričečimi naslovi, ki so jih radovedne oči kar požirale s pogledi, medtem ko so hodile po vse bolj praznih ulicah. V glavi so vsem zdivjali viharji vprašanj, na katera kljub mrzličnemu iskanju ne najdemo odgovora. Če povem po pravici, se še kar zdi, kot da je čarovnica zamahnila s palico, mene pa je odneslo v kakšno fantazijsko knjigo, kjer moramo vsi skupaj združiti moči, da bi premagali grozno pošast, ki nam je ukradla nasmeh in nas priklenila med štiri zidove. Vendar žal nismo v pravljici. Ni vitezov, ki bi nas rešili in naša pošast je, kljub temu da je nevidna in neslišna, veliko strašnejša kot zmaji, ki bruhajo ogenj. A naj vam zaupam skrivnost. Ne potrebujemo vitezov in vil, ki bi nas rešili, saj so naše čarobne moči veliko mogočnejše in k sreči se skrivajo prav v vsakem izmed nas, tam na dnu naših src. Pravimo jim ljubezen, spoštovanje, skrb, sodelovanje ... V vsakem slabem se skriva nekaj dobrega, na nas pa je, da si ne zatiskamo oči s slabo voljo in se to potrudimo najti. Dokazujemo, da lahko skupaj premikamo gore. Spoznavamo, kako pomemben je vsak posameznik, da smo kljub razlikam vsi enaki in da je tisto, kar nas zares odlikuje kot človeka, skrito v nas. Vsak sončni zahod naj vam bo dokaz, da je ne glede na vse, kar se dogaja čez dan, ta lahko lep. In naj vam vsako jutro na krilih prinese novo upanje ter plodove nesebične pomoči in spoštovanja do sočloveka.

Z ljubeznijo,

Liana Nakani, učenka 9. razreda OŠ Brežice